

Састав новог кабинета руског премијера је за сада најјаснији знак да председник Димитри Медведев и именовани премијер Владимир Путин планирају да „у тандему“ управљају Русијом.

Путинова најважнија брига – још од првих дана мандата – је била обезбеђивање „стабилности силе“. Када је дошло до „револуције Ружа“ у Грузији 2003. и „Наранџасте револуције“ Украјини 2004, Запад је ове догађаје славио као тријумфе демократије. У Кремљу се, међутим, на ове догађаје гледало другачије. У оба случаја, Руси су веровали да је до револуције дошло не због притиска одоздо, него зато што владајућа елита није била способна да реши питања сецесије.

Једна могућност – мењање Устава да би Владимиру Путину били дозвољени неограничени мандати – очигледно је одбачена као превише дестабилизујућа на дуже стазе. Уместо да се држи преседана који датирају још из Византијске империје, тренутни лидер је „помиловао“ свог наследника, који, без обзира на то, не преузима власт од свог претходника већ влада заједно са њим као својим млађим сарадником – што обезбеђује континуитет моћи али и временски период током кога наследник може бити потпуно укључен у структуру владања.

Састанци новог кабинета изгледа указују на то да, у догледно време, улазимо у период „кохабитације“ не само Путина и Медведева, већ и њихових „тимова“. Многи Путинови помоћници, посебно они описани као „силовики“, ући ће у премијеров кабинет као заменици премијера или као чланови његовог личног особља - ослобађајући места у председниковој администрацији за „Медведевове људе“. Многи економски „либерали“ који су задржали своје положаје у кабинету биће избалансирани заменицима премијера, који ће имати области преклапајућих одговорности. У суштини, може се видети како израња систем „дуплог кључа“. Па ће тако нови министар индустрије, Виктор Кристенко, који надгледа руско државно власништво и инвестиционе фондове, морати да се консултује и координише свој рад са бившим Путиновим помоћником, Игором Сечином, садашњим замеником премијера задуженим за индустрију.

Све ово изгледа као да је учињено како би се Путинова заоставштина „урезала у камен“, посебно његова визија о обнављању Русије до статуса велике силе као једне од светских водећих економија до 2020. године. Тада може да почне права транзиција, можда до 2010. године, где ће Медведев све више израњати из Путинове „чауре“ како би план свог ментора довео до следеће фазе развоја.

Већина Руса види континуитет – 44 одсто сматра да Путинов кабинет наставља са статусом кво, иако се 42 одсто њих нада да ће Путинова влада, у тандему са новим председником, довести до великих напредака. Руска берза је такође била на добитку док су брокери прихватили вести о формирању новог кабинета.

Што се тиче оних који су се надали великим променама у међународном ставу Русије, нека поново размисле (не само зато што већина старог тима националне службе безбедности остаје). Медведев је одлучан да настави у смеру спољне политике који је исцртао његов претходник – укључујући обнављање Русије као независног подупирача у међународним пословима, одржавање односа са Кином и Индијом и наставак интеграције Русије у Европу под својим условима.

Па, како би наше француске колеге можда посаветовале – „*plus ça change, plus c'est la meme chose*“ (Превод – што се више мењају, то ствари остају исте.)

Николас К. Гвоздев је уредник *The National Interest* -а.

(13.05.2008 The National Interest)